

DIAKONIATYÖN TILANNE LÄHETYSHIIPPAKUNNAN SEURAKUNNISSA

Erno Säisänen, Tiina Männikkö, Ville Tyttö

Vuoden 2019 lopulla muodostettiin Lähetyshiippakunnan yhteinen diakoniatyöryhmä, jossa on kahdeksan jäsentä eri seurakunnista. Työryhmä aloitti työnsä seurakuntien arkea ja myös diakoniatyötä kovasti koskettaneen koronakevään keskellä. Toukokuussa 2020 työryhmä toteutti kartoituksen diakoniatyön tilanteesta seurakunnissa. Kartoituksen tarkoituksena oli selvittää, mitä diakoniatyöhön liittyvää eri seurakunnissa tapahtuu, kuinka diakoniatyötä on organisoitu ja minkälaisia haasteita diakoniatyössä on kohdattu.

Kartoitus toteutettiin verkkolomakekyselynä, joka lähetettiin seurakuntien pastoreille, puheenjohtajille ja diakoniavastaaville. Vastauksia saatiin 32 seurakunnasta, mikä kattaa lähes 90% hiippakunnan seurakunnista.

Kesäkuussa 2020 kartoitusta täydennettiin vielä yksittäisillä puhe-
linhaastatteluilla muutaman seurakunnan edustajan kanssa. Näin pyrittiin pirttämään esimerkinomaista kuvaa erityyppisissä tilanteissa olevien seurakuntien diakoniatyöstä.

Tässä artikkelissa kuvaamme kartoituksen keskeisiä tuloksia ja tuomme esiin joitakin johtopäätöksiä nykytilanteesta. Lisäksi hahmottelemme diakoniatyöryhmän näkökulmasta mahdollisia jatkotoimia diakoniatyön kehittämiseksi yhdessä. Tekstin lomassa on myös kuvauksia yksittäisten seurakuntien diakoniatyöstä.

Diakonisen avun moninaisuus

Kartoituksesta käy ilmi, kuinka seurakunnat tunnistavat laajalti, että diakoniatyö on osa seurakunnan toimintaa. Evankeliumin herättämä halu auttaa ja tukea avun tarpeessa olevaa lähimmäistä on yhteinen. Tilanteet, mahdollisuudet, tarpeet ja tekemisen tavat sen sijaan poikkeavat toisistaan.

Seurakunnat ovat olleet itsenäisiä toimijoita diakoniatyön järjestämisessä eikä asiaan ole annettu erityistä ohjeistusta tai vaatimuksia hiippakunnasta. Käytännöt ovat syntyneet osana elettyä seurakuntaelämää paikallisen tilanteen pohjalta.

Diakoniatyön sisällön hahmottaminen mainittiin kartoituksessa yhdeksi merkittävimmistä haasteista. Näin sekä niissä seurakunnissa, joissa diakoniatyö on vasta idullaan että siellä, missä työtä on tehty jo pitkään. Yhtäältä tämä kertoo työn moninaisuudesta, mutta toisaalta kutsuu meitä myös pitämään diakoniatyötä rohkeammin esillä ja luomaan jäsennetympää yhteistä kuvaa sen sisällöstä.

Merkittävimpinä yhteisinä osa-alueina esiin nousee viisi asiaa, joista jokainen on mainittu osaksi diakoniatyötä ainakin 2/3 seurakunnista. Suoraan seurakunnan olemuksesta nousee halu hengellisen yhteyden ylläpitämiseen (77% seurakunnista). Se voi toteutua tapaamisen tai puhelun yhteydessä Raamatun sanan lukemisen, virren veisaamisen, rukouksen tai sielunhoidollisen keskustelun kautta. Tämän rinnalla on sosiaalisten suhteiden vahvistaminen (66%). Seurakunnissa halutaan pitää huoli siitä, että kukaan ei jäisi syrjään eikä joutuisi kärsimään kohtuuttomasta yksinäisyydestä.

Myös yhteydenpito ihmisten yleisen tilanteen ja hyvinvoinnin seuraamiseksi (66%) nähdään merkittävänä osana diakoniatyötä. Yhteydenpito avaa usein myös mahdollisuuksia arjen asioissa avustamiseen (71%). Olipa sitten kyse kirkkokyydin tarjoamisesta, asiointiavusta, lastenhoidosta tai muuttolaatikoiden kantamisesta, seurakunnan diakoniatyö voi saattaa avun tarjoajan sen tarvitsijan luokse. Tämän tyyppistä seurakuntalaisten keskinäistä auttamista tapahtuu laajasti ilman yhteistä organisoimistakin (69%).

Esimerkki 1. Vakiintunut keskikokoinen seurakunta.

Diakoniatyö on ollut oleellinen osa seurakuntamme toimintaa sen alusta asti.

Lähdemme siitä, että jokainen kristitty on kutsuttu auttamaan lähimmäisiään, voimavarojen ja resurssien mukaan. Seurakuntalaisten

välillä on paljon keskinäistä auttamista, mikä ei näy missään tilastoissa eikä toimintakertomuksissa.

Pastori tekee paljon kotikäyntejä ja pitää yhteyttä seurakuntalaisiin ja muihinkin ihmisiin, muistaa merkkipäivinä, jakaa kotiehtoollista ja antaa sielunhoidollista apua, toisinaan myös pieniä käytännön palveluksia. Lisäksi seurakunta on kutsunut ja asettanut nimetyn diakoniatyöntekijän toteuttamaan käytännön palvelutyötä. Pastorin ja diakoniatyöntekijän ohella löyhästi toimiva diakoniatiimi on ollut toisinaan apuna ja muutamalla on myös omia tuettavia. Avuntarvitsijat ottavat pääsääntöisesti itse yhteyttä, joskus tarve tulee tietoon jonkun läheisen tai pastorin kautta. Luottamuksellisuutta pidetään tärkeänä.

Vuosien aikana monenlaista apua ja tukea on pystytty antamaan. Usein on tarvetta keskustelulle, mutta myös pitempiaikainen ja kokonaisvaltaisempi tukeminen on tarpeen joidenkin esim. ilman omaisia olevien iäkkäiden ja sairaiden ihmisten kohdalla.

Yksilökontaktien lisäksi seurakunnassamme on nähty mielekkäänä työmuotona pienryhmätoiminta. Näin saadaan ihmisiä yhteyteen, lievitetään yksinäisyyttä sekä tuetaan ja rohkaistaan hengellisesti. Myös etsivään työhön on kiinnostusta esim. maahanmuuttajien tavoittamiseksi.

Lähes puolessa seurakunnista diakoniatyöhön kuuluu keskusteluavun tarjoaminen elämän vaikeuksien keskellä. Tämä kuuluu luonnollisesti pastorin viranhoitoon, mutta tulee esille myös muiden diakoniatyöhön osallistuvien toiminnassa.

Eri tyyppisiä materiaalisia avustuksia (ruoka-apu, raha-avustus, matkakuluavustus, vaateapu, lahjakortit, yms.) on käytössä 40% seurakunnista. Lähes kolmasosassa seurakunnista hyödynnetään myös seurakunnasta löytyvien eri alojen ammattilaisten diakoniatyön puitteissa tarjoamaa naapuriapua.

Merkkipäivien muistaminen ja maahanmuuttajien avustaminen tulee esille neljäsosassa seurakunnista. Joka viidennessä seurakunnassa diakoniatyöhön liittyy retki- ja virkistystoimintaa tai pienryhmätoimintaa.

Diakoniatyö kohdistuu pääosin seurakunnan jäseniin (66%) tai toiminnan piirissä oleviin (83%), mutta tavoittaa jonkin verran myös seurakuntalaisten omaa lähipiiriä (14%) ja täysin ulkopuolisiakin (11%). Joissakin seurakunnissa on tehty tietoisia rajoituksia ulkopuolisten avustamisen suhteen. Myös rahallinen avustaminen on joissakin seurakunnissa tietoisesti rajattu keinovalikoiman ulkopuolelle.

Vaikka diakoninen toimeliaisuus olisi seurakunnissamme runsasta ja monipuolista, taloudellisesti arvioituna se on varsin pienimuotoista. 60% seurakunnista ei ole organisoitua varainhankintaa diakoniatyötä varten. Diakoniatyössä tarvittavat varat muodostuvat pääosin yksityisistä lahjoituksista (44%) tai kolehdeista (31%). Useissa tapauksissa varat etsitään vasta tarpeen ilmennyttyä. Joka neljännessä seurakunnassa ylläpidetään käteiskassaa diakoniatyön tarpeisiin.

Diakoniatyön organisoiminen

Kartoitus paljasti yhdeksi keskeiseksi haasteeksi diakoniatyön käytännön organisoimisen seurakunnassa. Lähes puolet seurakunnista on kamppailut tämän kysymyksen kanssa. Työn organisointiin liittyen selvitimme, onko seurakunnassa joku avainhenkilö, jolla on erityinen kutsu diakoniatyöhön ja joka voi olla eräänlainen toiminnan veturi. Lähes kolmanneksessa seurakunnista tällainen henkilö on pastori, neljänneksessä joku seurakuntalainen.

Diakoniatyöhön on nimetty vastuuhenkilö 40% seurakunnista. Vastuuhenkilön nimeäminen jäsentää organisoitumista ja luo tehtävänjakoa, mutta ei automaattisesti johda siihen, että diakoniatyö toteutuisi hänen kauttaan tai hänen johdollaan.

Esimerkki 2. Vakiintunut suurehko seurakunta.

Seurakuntamme diakoniatyöhön kuuluu hengellisen avun tarjoamista ja muutoinkin yhteyden ylläpitämistä ja vahvistamista. Materiaalisen avun muotoja ovat esimerkiksi lahjakortit, ruoka-avustukset, rahallinen avustus esimerkiksi leirimaksuihin liittyen.

Avainhenkilönä on diakoniavastaava, joka vastaa diakoniatyön organisoimisesta ja osallistuu toteutukseen yhdessä pastorin ja diakoniatii-min kanssa. Tiimiin kuuluu noin viisi seurakuntalaista, mutta tarvetta toimijoille on koko ajan. Diakoniatiiimi kokoontuu yhdessä pastorin ja diakoniavastaavan kanssa 1-2 kertaa vuodessa. Pastori osallistuu diakoniatyön toteutukseen, esimerkiksi kotikäynteihin ja vierailuihin palvelutaloissa, vankiloissa yms. Diakoniatyössä pyritään tavoittamaan myös seurakunnan ulkopuolisia ihmisiä.

Ylläpidämme pientä käteiskassaa, josta pastori tai diakoniavastaava tarvittaessa voi jakaa avustusta. Varat käteiskassaan ja muuhun diakoniatukeen hankitaan säännöllisillä kahvikolehdeilla tai tapahtumien ja myyjäisten yhteydessä. Lisäksi tärkeässä roolissa on yksityisten ihmisten diakoniatyölle kohdistamat lahjoitukset.

Seurakunta on mukana myös kaupungin organisoimassa ruoka-apu-toiminnassa. Kaksi seurakuntalaista noutaa ja jakaa viikoittain kolmessa eri kohteessa ruoka-apua, joka on käytännössä kauppojen lahjoittamaa eräpäiväruokaa. Seurakunnan vastuulla on järjestää tarvittavat kylmäkuljetusautot ja säilytystilat. Eräs seurakuntalainen organisoii tämän toiminnan.

Yksittäisen henkilön kutsumuksen rinnalla organisoitumisessa on kyse yhteisen työn järjestämisestä. Diakoniatyötä voidaan käsitellä yhdessä seurakuntaneuvostossa tai kolmanneksessa seurakunnista on muodostettu tätä varten erillinen tiimi. Diakoniatiiimi-muotoiseksi toiminnaksi organisoituminen on tyypillistä suurimmille ja vakiintuneimmille seurakunnille.

Diakoniatiiimien tapa toimia näyttää poikkeavan toisistaan. Niistä seurakunnista, joissa on diakoniatiiimi, kolmanneksessa se kokoontui kerran tai kaksi vuodessa. Tällöin tiimi koordinoi toimintaa ilman, että huomio olisi tapauskohtaisessa reagoinnissa, tai sitten käytännön tilanteet ratkotaan tiimiläisten kesken kokousta epävirallisemmissa yhteyksissä. Kolmanneksessa tiimi kokoontui useammin, joissakin seurakunnissa jopa 1-2 kk välein, jolloin ollaan jo ainakin ajallisesti hyvin lähellä arjen tapahtumia. Vaikka organisoitumisen muoto olisi yhteinen, tiimin toiminnan käytännön toteutus näyttää mahdollista-

van seurakunnan paikallisten tarpeiden huomioon ottamisen.

Kartoituksesta käy ilmi, että olennainen osa seurakuntiemme diakoniatyötä on organisoimatonta seurakuntalaisten keskinäistä auttamista ja tukea moninaisissa tilanteissa, sosiaalista ja hengellistä yhteyttä, muistamista ja huomiointia. Tällainen diakoniatyö voi olla jopa pääsääntö monissa seurakunnissa, vaikka se saattaa diakoniasta puhuttaessa helposti jäädä organisoitujen toimintamallien varjoon. Kolmanneksessa seurakuntia ei ole diakoniasta vastaavaa henkilöä tai tiimiä, ja muissakin seurakunnissa on runsaasti organisoimatonta toimintaa. Kuvaava luonnehdinta oli kirjattuna erään pienemmän seurakunnan vastauksessa: ”Meillä ei ole tällä hetkellä varsinaista diakoniatyön toimintaa. Paljon tehdään edellä mainittuja asioita, mutta ne eivät ole varsinaisesti diakoniatyötä.”

Huomionarvoista on myös se, että vain 26% seurakunnista on käsitellyt periaatteellisia linjauksia diakoniatyöhön liittyen. Seurakunnista 66% ilmaiseksi, ettei linjauksia ole erikseen päätetty. Tähän voi olla monta syytä. Asia voi olla vaikea yhteisesti käsiteltäväksi periaatteellisella tasolla, kuten se tämänkin selvitystyön osalta on nähtävissä. Se, ettei asiaa ole käsitelty, voi kertoa myös siitä, että tilanteissa toteutuneet ratkaisut ja mallit ovat olleet ilmeisiä seurakunnan toimintaympäristössä ja -tilanteessa. Asiat ovat luontevasti johtaneet eteenpäin.

Esimerkki 3. Vakiintunut suurehko seurakunta

Seurakunnassamme on ollut diakoniatimi jo vuosia, mutta ongelmana on ollut löytää tiimille mielekästä tekemistä. Tiimin esillä pitämisestä huolimatta seurakuntalaiset eivät ole osanneet ottaa siihen yhteyttä. Samaan aikaan pastorimme on ollut kovin työllistetty ottaessaan seurakuntalaisia huomioon myös diakoniatyön näkökulmasta.

Ratkaisuksi tähän diakoniatimiläisille annettiin tehtäväksi ottaa tietty osa seurakuntalaisista omalle vastuulle, alkaa pitää heihin yhteyttä ja näin muodostaa eräänlainen turvaverkko, joka huomioi, kuuntelee ja tunnistaa, mikäli seurakuntalaisilla ilmenee avun tarvetta. Tiimin jäsenet ovat vaitiolovelvollisia ja tarvittaessa yhteydessä pastoriin.

Seurakuntamme ei ole katsonut tarpeelliseksi järjestää ruokakassien jakamista tms. avustustoimintaa, koska kaupungista löytyy jo useita toimijoita sillä saralla. Diakoniatyö ei ole seurakunnassamme osoitettu varoja. Pienet tarpeet voimme kattaa kahvikolehdista, mutta isommat summat pitää neuvotella aina erikseen.

Organisointi on paitsi toiminnan järjestämisen asia myös yhteydessä tarkoitukseensa eli siihen, kenen tarpeeseen diakoniatyö pyrkii vastaamaan. Pääsääntö on, että työ on kohdennettu seurakunnan jäsenille tai toiminnan piirissä oleville. Toisaalta osassa seurakuntia se, että työ tavoittaa myös seurakunnan ulkopuolisia, on katsottu merkitykselliseksi. Joissakin seurakunnissa on nimenomaisesti päätetty, ettei diakoniatyö kohdistu seurakunnan ulkopuolelle. Tällöin on saatettu kuitenkin tarkoittaa vain jotakin diakoniatyön tiettyä muotoa, kuten rahallista avustamista. Yksittäistapauksiin liittyvät erityiset tilanteet ovat myös saattaneet edellyttää poikkeamista yleislinjasta.

Työn organisointiin liittyy myös avun tarpeen tunnistaminen ja toiminnan piiriin ohjautuminen. 40% vastanneista ilmoitti haasteeksi tiedon kulun avun tarvitsijan ja tarjoajan välillä. Tässä suhteessa pastorilla (63%) sekä yksittäisten seurakuntalaisten kautta tulevilla huomioilla (63%) on kaikissa seurakunnissa suuri merkitys. Yksittäisten seurakuntalaisten huomiot korostuvat erityisesti niissä seurakunnissa, joista huolehtiva pastori ei asu paikkakunnalla. Avun tarpeet tulevat ilmi erityisesti diakoniavastaavan (85%) tai diakoniatuimin jäsenten (73%) kautta niissä seurakunnissa, missä tällaiset henkilöt on nimetty. Avun tarvitsijan omasta aloitteesta tapahtuvia yhteydenottoja puolestaan on vähemmän (27%).

Yleisempää on siis se, että apu lähtee seurakunnan aktiivisesta toiminnasta ja avun tarpeen huomioinnista. Jatkokysymys siitä, minkälaisissa tapauksissa apua pyydetään suoraan, on kiinnostava ja tarkemman tarkastelun arvoisen. Organisoitunut diakoniatyö voi luoda seurakuntaan myös odotuksen yhtäläisyydestä ja avun saatavuudesta.

Mitä ajatuksia tästä herää?

Jos ymmärrämme diakonian kristillisenä lähimmäisen palvelemisena ja auttamisena aineellisen, sosiaalisen, henkisen tai hengellisen puutteen keskellä, ja muistamme, että kyseessä on Kristuksen työ, jota hän tekee seurakuntansa kautta (vrt. Petri Hiltusen artikkeli tässä kirjassa), voimme suurella kiitollisuudella todeta, että Herramme tekee tätä työtä seurakunnissamme monin tavoin ja runsaasti. Usein emme osaa sitä kaikkea edes havainnoida. Evankeliumi on synnyttänyt halua ja Pyhä Henki on avannut mahdollisuuksia jakaa Herran hyviä lahjoja eteenpäin.

On tärkeä huomata, että niissäkin seurakunnissa, missä ei ehkä (vielä) puhuta diakoniatyöstä tai sen järjestämisestä, tapahtuu paljon niitä rakkauden tekoja, joita voitaisiin kutsua myös diakoniatyöksi. Myös erilaisten auttamisen tapojen moninaisuus kertoo siitä, että rakkaus on löytänyt luovia keinoja vastata kunkin paikan ja vaihtelevien tilanteiden tarpeisiin.

Esimerkki 4. Vakiintunut pienehkö seurakunta

Seurakunnassamme ei ole avainhenkilöä tai diakoniatimiä, mutta diakoniavastaava on pyydettyä nimetty hiippakunnan järjestelmään. Diakoniavastaavan nimi ei kuitenkaan ole seurakuntalaisten tiedossa, vaan hän toimii ikään kuin ”ulkokehällä” yhteyshenkilönä. Käytännön diakoniatyökontaktit hänellä ovat olleet vähäisiä. Diakoniatyötä tekevät käytännössä niin pastori kuin seurakuntalaisetkin.

Seurakunnassamme nousi aiemmin pieni erimielisyys siitä, että sillä ei ole jakaa taloudellista avustusta apua pyytäneille. Silloin tällöin seurakunnassa on maksettu kuljettajalle kyytikorvausta, mutta käteiskassaa ei ylläpidetä. Tarvittavat varat on kerätty kahvikolehdilla.

Kunpa olisikin käytettävissä joku suositus tai pari vaihtoehtoista mallia työn järjestämisestä. Esimerkiksi muissa seurakunnissa mahdollisesti tehty diakoniatyön vastuualuejako (kyytivastaava, merkkipäivävastaava, kotikäyntivastaava jne.) lisäisi tietoisuutta diakoniatyön

luonteesta seurakunnassa. Kun tullaan tietoiseksi siitä, mitä diakoniatyötä seurakunnassa jo tehdään ja miten sitä voidaan jakaa eri vastuualueisiin, voidaan siitä myös helpommin tiedottaa seurakuntalaisille.

Diakoniatyön organisoimista on tapahtunut seurakunnissa luonnollisen kehityksen tuloksena siinä tahdissa kuin sitä on koettu tarpeelliseksi. Seurakunnat ovat jäsentäneet toiminnan omista tilanteistaan käsin/lähtökohdistaan eikä tekeminen ole pääsääntöisesti tuottanut konflikteja. Toisaalta 15%:ssa seurakuntia on ollut jonkinlaiseen konfliktiin johtaneita haasteita muodostaa yhtenäistä käsitystä työn sisällöstä. Tarve käsitellä periaatteellisia lähtökohtia on ollut myös suhteellisen vähäinen, vaikka kysely tuo esiin monia erilaisia tapoja järjestää toimintaa.

Monissa, joskaan ei kaikissa, vanhimmissa ja suurimmissa kaupunkiseurakunnissa toiminta on organisoitunut yhteisöllisesti diakoniatimeiksi. Pienemmissä ja nuoremmissa seurakunnissa toiminta on organisoitumattomampaa tai toteutuu epävirallisemmin yksilöiden työnä tai yhteistyönä.

Tehty kartoitus osoittaa, että seurakunnan vakiintuminen ja kasvu synnyttävät usein tarpeen toteuttaa diakoniatyötä jotenkin organisoidummalla tavalla. Organisoinnilla ei tavoitella pelkkää hallinnollisten elinten määrittelyä tai vastuuhenkilöiden nimeämistä. Pikemminkin piirretään näkyväksi se, kuka tai ketkä todella toimivat koko seurakunnan nimissä ja puolesta tässä yhteisessä palvelutyössä, ja minkälaisia periaatteita ja toimintamalleja he noudattavat.

Käsitteellisesti on mahdollista ja usein mielekästä tehdä ero yhtäältä yksittäisen kristityn auttamistoiminnan ja toisaalta seurakunnan yhteisen diakoniatyön välille (ks. Pauliina Pylvänäisen artikkeli tässä kirjassa). Samalla on kuitenkin tärkeä pitää mielessä, että molemmissa on kyse samasta Kristuksen rakkauden työn toteutumisesta seurakunnan kautta. Edellinen johtaa jälkimmäiseen, eikä jälkimmäinen syrjäytä edellistä vaan kasvaa sen rinnalle. Nähdäksemme tästä prosessista on kyse siinä, kun seurakunnan diakoniatyötä pyritään tavalla tai toisella yhdessä organisoimaan. Oheisessa taulukossa on hahmoteltu tällaisen

organisoinnin mahdollisia vaikutuksia.

Organisoimattoman ja organisoidun diakonian mahdollisia piirteitä

Kartoituksesta kävi ilmi myös, että paimenvirkansa puolesta kaikkiin seurakuntalaisiin yhteydessä olevan pastorin merkitys diakoniatyössä on keskeinen, joskin yksilöllisesti vaihteleva. Seurakunnan koon kasvaessa muiden toimijoiden tarve tulee selkeämmäksi. Diakoniavastaava tai -työntekijä, jolla on mahdollisuus antaa lahjojaan ja aikaansa erityisesti yhteisen diakonian käyttöön, tekee työn tavoitavammaksi ja näkyvämmäksi antaessaan sille omat kasvosensa. Hänen puoleensa voi olla myös helpompi kääntyä avuntarpeen kanssa.

Tiedonkulkuun pastorin ja diakoniatyön toimijoiden välillä on syytä kiinnittää huomiota, jotta sekä aineellinen että hengellinen apu voi tavoittaa avuntarpeessa olevan. Tämä edellyttää myös selkeitä yhteisiä ohjeistuksia luottamuksellisten asioiden käsittelemisestä.

Organisoimaton diakonia	Organisoitu diakonia
Toimitaan tilanteen mukaan	Tunnetut toimintaperiaatteet
Epäselvyyttä luottamuksellisuudesta	Ohjeistus luottamuksellisuudesta
Kukin toimii omissa nimissään	Seurakunnan diakoniavastaava ja/ tai -tiimi
Ei koeta tarvetta päätöksille	Yhteisesti sovittu päätöksentekoprosessi
Reagoidaan tilanteeseen	Mahdollisuus ennakoita ja suunnitella
Törmätään avun tarpeeseen	Tavoitetaan avun tarvitsija
Epäselvää, kuka päättää	Tiedetään, kuinka toimitaan
Suurempi mahdollisuus väärinkäytöksiin	Suurempi läpinäkyvyys
Lähimmäisenrakkautta osoittava yksilö	Jäsenistään huolehtiva yhteisö

Kuinka eteenpäin?

Lähetyshiippakunnan diakoniatyöryhmä jatkaa työtään kahden pää-tavoitteen kanssa. Ensimmäinen liittyy seurakuntien diakoniatyöstä vastuuta kantavien verkostoitumiseen. Pyrkimyksenä on järjestää

mahdollisuuksia tutustumiseen, kokemusten ja ideoiden jakamiseen, toinen toisiltamme oppimiseen. Tämä voi toteutua kesäjuhlien yhteydessä tai erillisenä diakoniapäivänä.

Vaikka kokemusten jakaminen on arvokasta, yksittäisen seurakunnan diakoniatyön kehittämisessä ensisijaisena lähtökohdانا ei voine olla se, mitä ja kuinka diakoniatyötä tehdään jossakin toisessa seurakunnassa. Diakoniatyön on hyvä jäsentyä paikallisista lähtökohdista, koska oman seurakunnan jäsenet ovat sekä toimijoita että pääasiallisia avun saajia. Tässä voi kuitenkin olla avuksi tietää, minkälaisia koeltuja toimintamalleja on käytössä muissa seurakunnissa, mitä niistä voisi oppia ja ottaa ehkä aikanaan omakseen.

Tätä silmällä pitäen työryhmän toisena tavoitteena on kirjoittaa diakoniatyön suuntaviivoista strategia, jossa kuvataan, miten diakoniatyötä voitaisiin jäsentää sekä seurakunnan että hiippakunnan tasolla. Tähän liittyen pyritään laatimaan yksinkertaisia organisoimis- ja toimintamallivaihtoehtoja, joiden pohjalta seurakunnat voivat kehittää omaa diakoniatyötään. Tässä yhteydessä on tarkoitus hahmotella myös diakoniatyöhön liittyvien raha-asioiden hoitamiseen ja luottamuksellisuuteen liittyvät periaatteet seurakuntien toiminnan avuksi.

Työryhmän tavoitteena ei ole ohjata seurakuntia tekemään kaikkialla samoja asioita samalla tavalla vaan hyväksi havaitut toimintaperiaatteet kirjaamalla ja käyttökelpoisia välineitä tarjoamalla rohkaista seurakuntia muidenkin kokemuksista rikastuen kehittämään omaa diakoniatyötään, niin että se parhaiten vastaa kulloisiinkin tarpeisiin.

”Jos joku puhuu, puhukoon niinkuin Jumalan sanoja; jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, minkä Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta.” (1. Piet. 4:11)